

Prelegeri despre Cortul întâlnirii (1)

La cine locuiește Dumnezeu?

Samuel Ridout

Online începând de la: 26.01.2023, Actualizat: 26.01.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Introducere

Atunci când studiem un subiect din Scriptură, este întotdeauna instructiv să ne uităm la context. Dacă Domnul ne va dăruia, vom face aceasta în legătură cu ceea ce spune Scriptura despre locuința Sa printre oameni. Cortul întâlnirii, dacă vreți, a fost punctul central al revelației Sale în ceea ce privește poporul Său pământesc. Tabăra lui Israel în pustie era organizată în jurul cortului, iar căile poporului erau întotdeauna legate de acesta. Când au ajuns în țară, ordinea lui Dumnezeu în legătură cu Cortul întâlnirii a fost de asemenea stabilită și acolo. De aceea, vom arunca o privire la starea poporului atunci când Dumnezeu i-a dat Cortul întâlnirii.

Dacă acest lucru este deja esențial la studiul istoriei literale a lui Israel, cu atât mai important este atunci când ne amintim despre cine și despre ce este el o imagine pentru toate timpurile. Să ne uităm acum la pasajele din Scriptură, care au fost citite, și care ne prezintă șapte mari fapte.

Dumnezeu iubește să locuiască în laudele poporului Său, iar aceste laude constituie în același timp o premisă pentru locuirea Sa (Psalmul 22.3). El poate locui doar acolo unde este cunoscut; iar El, la rândul Său, poate fi cunoscut doar pe terenul mântuirii. În Romani 1 vedem că cei care aveau mărturia despre „eterna Sa putere și divinitate” (Romani 1.20) în lucrările creației care îi înconjurau, erau orbi și întunecați la minte. Pretinzând că sunt înțelepți, au devenit nebuni și, în cele din urmă, au fost atrași în tot felul de idolatrii și pasiuni rușinoase.

Dacă vrem să-L cunoaștem pe Dumnezeu, aceasta trebuie să aibă loc pe baza propriei Sale revelații, și anume, conform naturii Sale, care este adevărată și dreaptă. Din acest motiv, El trebuie să Se reveleze ca fiind desăvârșit de drept și sfânt în relațiile cu oamenii păcătoși și vinovați - ca un Dumnezeu al judecății, chiar dacă El ar avea mult mai multe de spus. Dar, slavă Numelui Său sfânt: El are într-adevăr mai multe de spus, pentru că revelarea Sa în judecată nu ar fi putut decât să ne condamne la a fi veșnic despărțiți de El, și anume în întunericul total. Aceasta formează fundalul întunecat pe care strălucește în toată splendoarea ei îndurarea lui Dumnezeu, așa cum El a revelat-o în Isus Hristos - în Persoana și în lucrarea Sa. Aceasta este ceea ce se exprimă în pasajele menționate.

Un popor protejat

Exodul 12.12,13: Și Eu voi trece prin țara Egiptului în noaptea aceasta și voi lovi pe orice întâi-născut din țara Egiptului, de la om până la animal; și voi face judecăți împotriva tuturor dumnezeilor Egiptului: Eu sunt Domnul. Și sângele vă va fi semn pe casele în care sunteți; și Eu voi vedea sângele și voi trece peste voi; și, când voi lovi țara Egiptului, nu va fi nici o plagă peste voi, ca să vă distrugă.

Acest prim pasaj ne amintește că poporul Său a fost protejat de o judecată pe care o merita pe bună dreptate. Dumnezeu nu poate locui decât în mijlocul celor care au fost protejați, căci altfel ei ar fi în continuare (ca toți ceilalți oameni) sub judecată - așa cum Israel a fost sub judecată împreună cu toți egiptenii până când Dumnezeu a dat mielul și a poruncit ca sângele lui să fie stropit pe amândoi ușorii ușii și pe pragul de sus al caselor lor.

Cât de mult vorbesc toate acestea despre El, „Mielul fără cusur și fără” (1. Petru 1.19), care a fost „făcut păcat” pe cruce (2. Corinteni 5.21) pentru a pregăti un loc de refugiu pentru cei vinovați! Cât de mult doresc ai Săi să se oprească puțin la asta! Dacă îndelunga răbdare a lui Dumnezeu s-ar fi sfârșit prin judecată, nu ar fi rămas pentru totdeauna decât întunericul total. Dar, în dragostea Sa, Dumnezeu a oferit protecție desăvârșită împotriva judecății și a mâniei meritate. El a făcut acest lucru în timp ce ei se aflau încă în Egipt, locul de robie sub păcat. Dumnezeu nu cere păcătosului să facă primul pas pe drumul spre El, ci El Însuși Se atașează de om, acolo unde și *cum* se află, și îi oferă protecție desăvârșită prin sângele prețios al lui Hristos.

Când acest sânge prețios a fost înțeles prin credință¹, răspunsul lui Dumnezeu este: „Eu voi vedea sângele și voi trece peste voi”. Recunoaștem în aceasta măsura de prevedere luată de El în sângele lui Hristos și garantarea Sa prin propriul Său Cuvânt că, cei care se află sub protecția acestui sânge, sunt eliberați pentru totdeauna de judecata viitoare. Poporul Său nu așteaptă mântuirea cândva în viitor; nici nu așteaptă ca mai întâi să se întâmple ceva în ei înșiși, ca apoi să poată avea o pace durabilă cu Dumnezeu. Nu, poporul invocă faptul că s-a pus sub protecția pe care Dumnezeu a pregătit-o. „Sângele vă va fi semn pe casele în care sunteți; și Eu voi vedea sângele și voi trece peste voi” (Exodul 12.13).

Un popor răscumpărat

Exodul 13.1,2: Și Domnul i-a vorbit lui Moise, zicând: „Sfințește pentru Mine pe orice întâi-născut, pe oricine deschide pântecul între fiii lui Israel, din om și din animal: este al Meu”.

După ce am văzut că credincioșii sunt un popor protejat, următorul pasaj ne arată că ei sunt un popor *răscumpărat*. Atunci când judecata a fost exercitată în Egipt, Israel a rămas protejat în siguranță de mijlocul de păstrare dat de Dumnezeu, sângele care i-a păstrat fiind în același timp și prețul plătit pentru ei. Așa se spune în Exodul 13.2: „Sfințește pentru Mine pe orice întâi-născut” sau, așa cum găsim în Noul Testament: „Voi nu sunteți ai voștri. Pentru că ați fost cumpărați cu un preț, gloriificați deci pe Dumnezeu în trupul vostru” (1. Corinteni 6.19,20). Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu, ai Săi nu numai că au fost scăpați de judecată și de teama de mânia lui Dumnezeu, ci, în afară de aceasta, au fost răscumpărați din robia lui satan și a păcatului. Partea cea mai bună este că, în urma acestui lucru, ei nu au devenit propriii lor stăpâni. Pavel se bucura numindu-se pe sine însuși „rob al lui Isus Hristos” (Romani 1.1). Pentru el, era o distincție de cea mai mare onoare să fie o proprietate a lui Hristos. Și noi suntem robi și ne putem lăuda cu o robie care este libertatea desăvârșită. Este o robie în care suntem în totalitate pentru Dumnezeu, proprietatea dragostei Sale minunate, răscumpărați prin sângele prețios al lui Hristos. Valoarea, pe care Dumnezeu ne-o atribuie, este cunoscută prin prețul care a fost plătit. Dumnezeu se uită la noi și spune, într-un fel, „Acesta este poporul Meu”. Uitați-vă la un păcătos sărman și nefericit care L-a acceptat pe Hristos. În aprecierea lumii, un astfel de om are o valoare mică, dar Dumnezeu spune despre el: „El este prețios înaintea Mea, pentru că a fost răscumpărat prin sângele propriului Meu Fiu”.

Un popor eliberat

Exodul 14.21,22: Și Moise și-a întins mâna peste mare; și Domnul a făcut ca marea să se retragă toată noaptea printr-un vânt tare de răsărit și a făcut marea pământ uscat, și apele s-au despîcat. Și fiii lui Israel au intrat pe uscat în mijlocul mării; și apele le erau un perete la dreapta și la stânga lor.

Al treilea pasaj ne prezintă o altă latură a adevărului. Primele două pasaje au arătat ceea ce era adevărat pentru Israel în timp ce se aflau încă în Egipt. Așa cum bunul samaritean a venit la locul unde zăcea omul care căzuse între tâlhari și era rănit, și acolo a turnat untdelemnul și vinul vindecător, tot așa Dumnezeu a coborât la poporul Său din Egipt. Dar El nu și-a lăsat poporul acolo. Nu numai că le-a vorbit despre siguranța în judecată și despre faptul că erau ai Săi, dar, prin cuvântul Său, i-a determinat să plece din locul de robie. În calitate de robii *lui Dumnezeu*, ei trebuiau să meargă mai departe - liberi de toate celelalte legături. Nu era vorba doar de a scăpa din robia lui Faraon, ci și de a scăpa din locul în care acesta îi ținuse. Pentru cel credincios, lumea aceasta nu mai este Egiptul, ci deșertul, locul de trecere. Moștenirea, spre care este atras, este „o podoabă printre toate țările”, „țara în care curge lapte și miere” (Ezechiel 20.6). Așadar, al treilea mare fapt este că poporul lui Dumnezeu este eliberat din robia păcatului, a lui satan și a lumii. Fie ca noi să intrăm mai practic în binecuvântarea acestor lucruri.

Cât de bun este acest mesaj, care vestește atât eliberarea captivilor, cât și iertarea păcatelor! Cât de mare este sclavia și cât de amare sunt lanțurile păcatului! Cel care a slujit stăpânului la cărămizile păcatului - și „noi eram ... robiți diferitelor poftă și plăceri” (Tit 3.3) - știe cât de teribilă este această captivitate. Da, există o „savurare a păcatului”, dar această savurare este o „plăcere trecătoare” (Evrei 11.25). Ea atrage ca răsplată doar mânia veșnică a unui Dumnezeu sfânt și care urăște păcatul și o acuzație veșnică a conștiinței trezite. Chiar și credinciosul este făcut să exclame în această robie: „O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera?” (Romani 7.24). Dar răspunsul binevoitor și plăcut al Cuvântului lui Dumnezeu este: „Prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 7.25). – „Păcatul nu va avea stăpânire asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har” (Romani 6.14). Astfel, Dumnezeu a proclamat că păcatul nu mai are nici o pretenție asupra poporului Său! Sângele lui Hristos a rezolvat această problemă. Dar avem noi un răspuns la această eliberare a lui Dumnezeu? Noi nu putem avea parte de bucuria pe care o aduce locuirea lui Dumnezeu printre noi, până când nu înțelegem ceva din ceea ce înseamnă să fim eliberați de puterea și sclavia păcatului.

Să privim acum cât de desăvârșit corespunde imaginea tipologică eliberării poporului lui Dumnezeu de păcat. Copiii lui Israel ajunseseră la malul Mării Roșii și acum se aflau într-un loc în deșert, cu munți care se înălțau de o parte și de alta. Nu se întrevăde nicio cale de scăpare de Faraon, care și-a revenit din groaza judecării lui Dumnezeu și și-a adunat armata, pentru a-i urmări pe copiii lui Israel și a-i aduce înapoi în robie. Ce pot face ei? În spatele lor se află dușmanul lor necruțător, în laturile lor sunt închiși, iar în fața lor sunt apele Mării Roșii. Tot ce le rămâne este să strige la Dumnezeu. Și a eșuat El vreodată să răspundă la strigătul poporului Său? El le deschide o cale - nu prin aceea că mai întâi îl răstoarnă pe Faraon, ci prin despîcarea Mării Roșii. Valurile morții sunt despărțite prin toiagul care a adus plăgile asupra Egiptului, deschizând o cale prin Marea Roșie.

Unul convertit de curând își începe pelerinajul, dar în curând păcatul începe din nou să își

revendice drepturile și să îl urmărească. El îl împresoară atât de ușor și astfel aude din nou cererile cunoscute ale vechilor stăpâni, care insistă să se întoarcă în robia lor. Ce trebuie să facă? Se pare că nu există absolut nicio cale de înaintare pentru el. Privindu-și propria putere, el își vede totala neputință de a învinge păcatul. Nici la dreapta, nici la stânga nu există vreo posibilitate de scăpare. Ceea ce stă amenințător și întunecat în fața lui este plata meritată a păcatului: moartea și judecata.

Dar tocmai aici el are dreptul să-și amintească de adevărul prețios, că el a murit cu Hristos în moartea Lui. Prin moartea și învierea lui Hristos, calea este deschisă. Hristos a părăsit această lume, în care domnește păcatul (deși aceasta nu a avut niciodată nici cea mai mică putere asupra Lui) și, prin moartea Sa, a deschis singura cale posibilă pentru ai Săi. Așa cum ei au murit cu El, tot așa ei au înviat cu El. De aceea, ei pot să se considere morți față de păcat, „dar vii față de Dumnezeu, în Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 6.11). Astfel începe procesiunea triumfală. Cel care mai înainte gemea de frică din cauza robiei, acum cântă triumfător: „Voi cânta Domnului, pentru că este foarte înălțat. A aruncat în mare pe cal și pe călărețul lui” (Exodul 15.1).

Cei care au înțeles acest lucru în mod practic sunt acum pelerini în pustiu. Ochii lor nu sunt ațintiți asupra a ceea ce se află în spatele lor, ci asupra moștenirii din fața lor - muntele lui Dumnezeu, unde El dezvăluie toate bogățiile dragostei Sale, pe care le-a păstrat pentru noi în Hristos în glorie. Dumnezeu nu poate dezvălui aceste adevăruri ample ale Cuvântului Său decât celor care sunt eliberați de păcat și de lume. Fie ca El să ne dea un exercițiu mai profund în ceea ce privește aceste lucruri.

Un popor îngrijit

Exodul 16.16-18: Acesta este cuvântul pe care l-a poruncit Domnul: «Strângeți din ea, fiecare după cât poate mânca, un omer de cap, după numărul sufletelor voastre; să luați fiecare pentru cei care sunt în cortul lui». Și fiii lui Israel au făcut așa și au adunat, unul mult, altul puțin. Și au măsurat cu omerul: și cel care strânsese mult n-a avut prea mult; și celui care strânsese puțin nu i-a lipsit; strânseseră fiecare după cât mânca.

Aceasta ne duce la cel de-al patrulea pasaj, care prezintă modul în care Dumnezeu a asigurat hrana poporului Său în pustie - prin mană din cer și apă din stâncă. Li s-a dat pâine și o rezervă sigură de apă. Deșertul este un teren arid și fără apă, care nu oferă în mod natural nimic pentru supraviețuire. Cu toate acestea, Dumnezeu a dus acest mare popor timp de patruzeci de ani până la moștenirea lor. La sfârșit, El a putut chiar să-i întrebe dacă le-a lipsit ceva. Hainele lor nu se învechiseră și piciorul lor nu s-a umflat (Deuteronomul 8.4). Atunci, ca și acum, Dumnezeu se ține de cuvânt.

Hristos este hrana poporului Său, iar Duhul lui Dumnezeu, în imaginea stâncii lovite, ne aduce înviere prin Cuvântul lui Dumnezeu pentru a ne susține - „dar stâncă este Hristosul” (1. Corinteni 10.4). Lumea nu-L cunoaște pe Hristos, dar El este Pâinea lui Dumnezeu care S-a coborât din cer (Ioan 6.58) și S-a smerit până la moarte pentru a fi hrana poporului zi de zi, potrivit nevoilor lui zilnice. El este „pâinea celor puternici” (Psalmul 78.25), care îi poartă prin pustiu ca biruitori victorioși și îi înviorează până la sfârșitul călătoriei lor.

Un popor sfințit pentru ascultare

Exodul 20.1-3: Și Dumnezeu a vorbit toate cuvintele acestea, zicând: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine.

Trecem la următorul punct, pe care trebuie să-l studiem cu mare atenție; adevărul care ne este prezentat în Exodul 20.1-3. Poporul se află la Muntele Sinai, unde Dumnezeu se revelează în măreția și sfințenia Sa minunată. Nimeni nu are voie nici măcar să atingă muntele. Domnul este pe punctul de a da Legea (adică cerințele Sale pentru om) și se accentuează faptul grav că omul nu poate îndeplini aceste cerințe. În primele patru porunci găsim cerințele Legii referitoare la Dumnezeu, iar în ultimele șase, referitoare la semenii. Aceasta a fost rezumată și citată astfel de Domnul nostru: „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău, ca pe tine însuși” (Luca 10.27). O astfel de cerință nu poate fi îndeplinită de omul căzut, așa cum el nici nu poate crea o lume.

În aceste condiții Legea este departe de a da viață, ea nu poate aduce decât moarte. În loc să îl aducă pe om în prezența lui Dumnezeu, ea ridică bariere în jurul muntelui inaccesibil al slavei și sfințeniei Sale. „De aceea, din faptele Legii, nici o făptură nu va fi îndreptățită înaintea Lui, pentru că prin Lege vine cunoștința păcatului” (Romani 3.20).

Există două exerciții, pe care le face Legea și care se potrivesc cu ceea ce produce harul în Paștele și Marea Roșie:

- Dacă este luată *ca bază pentru justificare (îndreptățire)*, Legea îi arată omului marea sa vină și faptul că nu este potrivit pentru Dumnezeu. Se va căuta în zadar în Scriptură un exemplu în care efectul Legii lui Dumnezeu asupra omului să fie altul.
- Uneori ni se spune că, deși Legea nu este baza justificării noastre, ea ar fi *regula noastră de viață*. Ea este într-adevăr o expresie a voinței desăvârșite a lui Dumnezeu, ca poporul Său să trăiască după aceste zece porunci. Cu toate acestea, este un fapt că omul nu poate respecta Legea ca regulă de viață, la fel cum ea nu poate folosi ca mijloc de justificare. Prin Lege vine doar cunoașterea păcatului (Romani 3.20). Să ne amintim, de asemenea, pasajul remarcabil din 1. Corinteni 15.56, care ne spune că „dar puterea păcatului este Legea” - ea leagă vina păcatului de conștiință.

Care este secretul luptei din Romani 7? Întâlnim acolo un copil al lui Dumnezeu care ia Legea ca regulă de viață pentru a ajunge la sfințenie. Cu toate acestea, el trebuie să realizeze că ceea ce i s-a dat pentru viață se dovedește a fi moartea pentru el. Ceea ce este „sfânt, drept și bun” (Romani 7.12) nu produce în el decât condamnare, iar interdicțiile nu fac decât să trezească dorința de ne învins de a face exact ceea ce este interzis.

Ori de câte ori vezi un om care încearcă să respecte Legea ca o cerință a lui Dumnezeu, îl vei găsi fie vinovat și nefericit, fie, ceea ce este mult mai rău, îndreptățindu-se pe sine și înșelându-se pe sine. Dacă este un copil al lui Dumnezeu, el va fi complet nefericit și va exclama: „Eu, om nenorocit!”. Dacă este așa, se pune întrebarea: ce scop are de fapt Legea?

Răspunsul lui Dumnezeu la aceasta este că ea închide gura omului și îl conduce la răscumpărarea desăvârșită prin Hristos, pentru a fi eliberat atât de orice vină, cât și de puterea păcatului. Legea și-a împlinit scopul sacru, atunci când a transmis adevărul sincer și care ne cercetează: „că în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun” (Romani 7.18). Dacă a făcut acest lucru, arată calea către Hristos. „Pentru că legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții” (Romani 8.2).

După ce am abordat marile întrebări legate de Lege, putem să ne întoarcem la un alt mare adevăr, la care face aluzie Legea. În prima sa epistolă, Petru scrie unei națiuni de pelerini - asemănătoare cu națiunea lui Israel, care rătăcea prin pustie. El li se adresează ca fiind „aleși după știința dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, în sfințirea Duhului, spre ascultare și stropire cu sângele lui Isus Hristos” (1. Petru 1.2). Nu numai că ei erau un popor ales și născut din nou, protejat de sângele stropit, dar erau chemați și la ascultare practică. Poate că putem spune astfel: sângele prețios nu a fost stropit pe ușile lor doar pentru protecție, ci și pe drumul poporului răscumpărat al lui Dumnezeu, pentru a se asigura că mersul lor era pentru El.

Cât de măreț este gândul că toată calea noastră este o cale stropită cu sânge, adică o cale a sfințeniei. Este o cale de răscumpărare pentru un popor răscumpărat (Isaia 35.8-10). La fel de adevărat că am fost eliberați de vină și de păcat, este și faptul că acum suntem puși deoparte pentru ascultarea de Dumnezeu. Iar acest lucru îl putem vedea prefigurată în mod figurat prin Lege. Este o ascultare pe care ea nu o putea aduce, dar pe care Dumnezeu dorea să o vadă în poporul Său. Găsim acest lucru în Romani 8: „Pentru că, ceea ce Legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne, pentru ca cerința dreaptă a Legii să fie împlinită în noi, care umblăm nu potrivit cărnii, ci potrivit Duhului.” (Romani 8.3,4). Pentru cei care au fost eliberați de Lege, Legea devine o dovadă a ascultării pe care ea însăși nu a putut-o produce. Astfel, acest al cincilea pasaj ne amintește că Dumnezeu locuiește în mijlocul unui popor ascultător.

Un popor restaurat prin har

Exodul 33.12-14: Și Moise i-a zis Domnului: „Vezi, Tu îmi zici: «Suie pe poporul acesta!» Și nu mi-ai făcut cunoscut pe cine vei trimite cu mine. Și ai zis: «Eu te cunosc pe nume și ai căpătat favoare în ochii Mei». Și acum, Te rog, dacă am căpătat favoare în ochii Tăi, arată-mi dar căile Tale, ca să Te cunosc și să capăt favoare în ochii Tăi; și ai în vedere că această națiune este poporul Tău”. Și El a zis: „Fața Mea va merge cu tine și îți voi da odihnă”.

Nu trebuie să ne oprim prea mult asupra celui de-al șaselea pasaj din Scriptură, deși lecția de acolo este foarte valoroasă. O poveste tristă o precedă și îi stă la bază. Moise se află pe munte și savurează părtășia cu Dumnezeu în legătură cu Cortul Întâlnirii. Dumnezeu îi arată modelul său și îi dă instrucțiuni cu privire la detaliile sale. Și totuși, poporul, care imediat înainte promisese ascultare absolută, cântă și dansează în jurul vițelului de aur! Poate că acum îți spui: Ce popor nenorocit este acesta, care își uită jurământul după atât de puțin timp! Ah, este omul natural din noi cu ceva mai bun? Chiar și carnea noastră s-ar întoarce de la gloriile Persoanei lui Hristos la vițelii de aur! Dacă Dumnezeu ne-ar lăsa singuri chiar și pentru

o singură oră, L-am dezona, așa cum au făcut-o chiar și iubii Săi slujitori Petru, David și Ezechia - oameni ai lui Dumnezeu, așa cum au fost ei. Carnea nu este de încredere! Fie ca Duhul Sfânt, în puterea dragostei divine și a harului divin, să lucreze această conștientizare în inimile noastre.

Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu, această scenă este doar fundalul întunecat pe care strălucirea harului divin strălucește cu atât mai mult. Moise se întoarce pe munte pentru a mijloci pentru popor. „Poate”, spune el (căci, la urma urmei, se află în fața unui legământ legitim, extern și condiționat), „voi face ispășire pentru păcatul vostru” (Exodul 32.30). Apoi se întoarce și le aduce noi table de piatră cu aceleași porunci scrise pe ele. Poate că putem spune că din cauza milei - pentru un popor cu grumazul înțepenit și predispus la rău - ele reprezintă o lege mai puțin severă. Această rază de îndurare combinată cu Legea rigidă încă nu putea da viață, dar a făcut să strălucească fața lui Moise, astfel încât acesta a fost nevoit să-și acopere fața, deoarece poporul nu putea privi ceea ce apostolul numește „slujba condamnării” (2. Corinteni 3.9). Dar cât de recunoscători putem fi că Dumnezeu a îndepărtat acum acoperământul în Hristos și vedem nu doar o parte din slava Sa, ci slava deplină a slujbei vieții și a neprihănirii pe fața Domnului Isus. Această glorie este cel puțin sugerată în pasajul din Scriptură pe care l-am studiat. Lecția pe care o învățăm din această întâmplare este că un popor care și-a experimentat propria nevrednicie și a fost readus pe terenul harului este acum capabil să se bucure de ceea ce Dumnezeu îi descoperă.

Un popor care cunoaște odihna lui Dumnezeu

Exodul 35.1-3: Și Domnul i-a zis lui Moise: „Pleacă, suie-te de aici, tu și poporul pe care l-ai scos din țara Egiptului, în țara pentru care am jurat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, zicând: «O voi da seminței tale». Și voi trimite un înger înaintea ta și voi alunga pe canaaniiți, pe amoriți și pe hetitiți și pe fereziți, pe heviți și pe iebusiți: în țara unde curge lapte și miere; pentru că Eu nu Mă voi sui în mijlocul tău, pentru că ești un popor cu grumazul înțepenit; ca să nu te nimicesc pe drum”.

Aceasta ne duce la al șaptelea mare adevăr, care este punctul culminant al tuturor celor anterioare: odihna lui Dumnezeu. Tot ceea ce a dus la pregătirea Cortului întâlniri a fost finalizat, iar în fața lor se află acum începutul propriu-zis al construcției. Dar observă că mai întâi se repetă porunca de a ține sabbatul. Aici se află o referire la odihna lui Dumnezeu. Deoarece El nu se poate odihni niciodată în prezența păcatului, El arată aici că locuința Sa se bazează pe un sabbat veșnic. Vedem acest lucru în ultima parte a Apocalipsei, când toată osteneala s-a încheiat și s-a ajuns la sfârșitul glorios. Ziua omului, cu toate simptomele ei, s-a încheiat în sfârșit, iar noi intrăm în ziua veșnică, fără nori, a lui Dumnezeu. „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! Și El va locui cu ei” (Apocalipsa 21.3). Odihna lui Dumnezeu și locuința lui Dumnezeu sunt legate în mod necesar una cu alta, și așa rămâne pentru eternitate.

Dacă privim înapoi încă o dată în timpul nostru și ne întrebăm ce constituie baza pentru ca Dumnezeu să poată locui la poporul Său, ne amintim într-un mod prețios de Cel care este adevărata bază a odihnei, căci faptele sau vrednicia noastră nu au putut constitui această bază. Odată ce am interiorizat acest lucru, lupta pentru a încerca să ne îmbunătățim carnea

încetează. Mai degrabă, într-un fel de anticipare, intrăm deja în odihna lui Dumnezeu, adică în Hristos Însuși, care este odihna lui Dumnezeu și a cărei slavă Dumnezeu o întinde ca o acoperire peste cei răscumpărați ai Săi (Isaia 4.5,6).

După ce am abordat astfel pe scurt însușirile poporului, pe care Dumnezeu îl poate introduce în adevărul despre locuința Sa, să le mai enumerăm încă o dată. Este ...

- un popor care se află sub *protecția* sângelui Mielului.
- un popor *răscumpărat* prin acest sânge prețios.
- un popor *eliberat* de sub puterea păcatului prin moartea și învierea lui Hristos.
- un popor *hrănit și susținut* în timpul călătoriei prin pustie.
- un popor *sfințit* prin sângele lui Hristos pentru ascultare.
- un popor *restaurat* de Dumnezeu din păcatul și nebunia de a se abate.
- un popor care a intrat în gândurile referitoare la *odihna lui Dumnezeu*.

Când inimile noastre vor fi înțelese aceste adevăruri într-o oarecare măsură, vom fi într-o condiție morală care să ne permită să ne bucurăm de ceea ce Dumnezeu a revelat în legătură cu locuința Sa în mijlocul poporului Său și, astfel, să fim întăriți în harul Său.

Tradus de la: [Vorträge über die Stiftshütte \(1\)](#)
Titlul original: „With Whom does God Dwell?”,
Prelegerea 1 din *Lectures on the Tabernacle*, 1914

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Mănunchiul de isop din Exodul 12.22, cu care a fost stropit sângele pe locuință, vorbește despre adevărata judecată de sine în fața lui Dumnezeu, despre mărturisirea vinovăției și a propriei nevrednicii.